

РЕШЕНИЕ

№ 7564

гр. София, 09.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 16.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **7762** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е на основание постъпила жалба от Я. Д. Ц. от [населено място], с която е оспорил отказа на Председателя на СРС да му предостави достъп до исканата от него със Заявление вх. №29005319/19.07.2022 г. обществена информация, обективиран в Писмо изх. №9002123/04.06.2022 г., с което е уведомен, че исканата информация не може да му бъде предоставена. Според оспорващия това писмо обективира изричен отказ да му бъде предоставена исканата обществена информация, който счита за незаконосъобразен, тъй като ответникът разполага с исканата информация, но не я предоставя. По подробно изложени в жалбата и в писмени бележки съображения иска отказът да бъде отменен като незаконосъобразен и преписката да бъде върната на ответника за ново произнасяне в 14-дневен срок. Претендира присъждането на разноски по представен списък.

Ответникът – Председателя на СРС, чрез пълномощника си Т. Д. – ръководител сектор „Правно обслужване“, в представен писмен отговор счита, че жалбата е недопустима като насочена към акт, който не подлежи на съдебно обжалване с довод, че оспореното писмо представлява уведомление по чл.33 ЗДОИ, което няма белезите на ИАА. В условието на евентуалност, в случай че съдът приеме жалбата за допустима, оспорва същата като неоснователна и недоказана с искане да бъде отхвърлена. Счита, че ЗДОИ не налага задължение на задължените лица по закона да обработват и създават статистическа и друга информация, която законът не изисква

задължените лица да събират, обработват и съхраняват, за да предоставят така обработената или създадена информация под формата на отговор на искане за достъп до обществена информация. Претендира присъждането на сторените по делото разноски – възнаграждение за осъществено процесуално представителство.

СГП не е взела участие в настоящото производство.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Със Заявление с вх. №29005319/19.07.2022 г. за достъп до обществена информация жалбоподателят Я. Ц. е поискал да му се предостави информация относно броя на образуваните дела по жалби на „Топлофикация София“ ЕАД в СРС срещу физически лица по години за периода от 01.01.2000 г. до 30.06.2022 г. включително.

Като предпочитана форма за предоставяне на достъп до исканата информация в искането си заявителят е посочил формата, посочена в чл.26, ал.1, т.3 ЗДОИ – на хартиен носител с препоръчано писмо.

Във връзка с исканата информация от отдел Статистика при СРС е изискана информация и е изготвен отговор, в който е посочено, че не разполагат със статистическа информация за исканите от заявителя данни, поради което не могат да предоставят същата.

С писмо изх. №9002123/04.08.2022 г. Зам.-председателя на Софийски районен съд е уведомил заявителя, че СРС не разполага с поисканата от него информация, тъй като макар СРС да въвежда и обработва данни относно страните по образуваните производства като част от дейността по администриране на делата, не събира и не води статистика относно броя и видовете дела, заведени от конкретна страна срещу конкретен вид лица в съдебния процес. Не е налице извършена статистическа обработка на поисканите данни, като те нямат характера на съществуваща информация, която вече е създадена и обработена. С оглед на това и на основание чл.33 ЗДОИ го е уведомил, че доколкото не разполага с поисканата в заявлението информация, същата не може да му бъде предоставена. Писмото е подписано от съдия Г. Ц., като е отразено, че е издадено съгласно Заповед №АС-336/29.07.2022 г. на Председателя на СРС.

Писмото е получено от заявителя на 17.08.2022 г.

За установяване компетентността на издателя на оспореното писмо от ответника е представена Заповед №АС-336/29.07.2022 г. на Председателя на СРС, с която на съдия Г. Ц. – Замстник председател и ръководител на наказателно отделение е възложено да изпълнява функциите на административен ръководител – Председател на СРС в периода 01.08.2022 г. – 05.08.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

На първо място настоящият съдебен състав приема, че оспореното писмо, макар да не е под формата на решение и в същото да е посочено, че се издава на основание чл.33 ЗДОИ, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.28, ал.2 ЗДОИ, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 40 ЗДОИ Доколкото исканата информация касае образувани съдебни дела, каквито се администрират от СРС, а информацията не е предоставена с мотив, че не е налице вече извършена статистическа обработка на поисканите данни, т.е. не е налице вече

създадена информация, която да е налична към датата на подаване на заявлението, следва извода, че с оспореното писмо е отказан достъп до исканата информация. Макар и като основание за издаване на писмото да е посочена нормата на чл.33 ЗДОИ, същата се явява неприложима, с оглед мотивите, изложени в същото. Разпоредбата на чл. 33 от ЗДОИ се отнася до случаите, в които органът не разполага с исканата информация, поради което и в тази хипотеза той не е задължен субект по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДОИ и уведомлението, че не разполага с информацията, не носи белезите на административен акт, който да подлежи на съдебен контрол. В случая СРС разполага с исканата информация, но същата не е обобщена в поискания от заявителя вид. Следователно, оспореното писмо представлява отказ да бъде предоставен достъп до поисканата със заявлението информация. Актовете, с които се предоставя или се отказва достъп до обществена информация, безспорно са индивидуални административни актове по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, доколкото представляват волеизявление на законово оправомощен орган, с което се създават права или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани и организации.

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице, подало заявлението за достъп, насочена срещу неблагоприятен за него акт. Спазен е законовоустановения срок за оспорване, доколкото се установи, че писмото е получено от оспорващия на 17.08.2022 г. Освен това, в същото не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, при което съответният срок за обжалване се удължава на два месеца, съгласно чл. 140, ал. 1 от АПК. Предвид това съдът приема, че доводите на ответника за недопустимост на жалбата са неоснователни.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореното в настоящото производство писмо е издадено от компетентен орган – заместващия Председателя на СРС, съгласно представената по делото Заповед №АС-336/29.07.2022 г.

Съдът приема, че макар да не е издадено във формата на решение, доколкото оспореното писмо е издадено в предписаната от закона писмена форма, а съдържанието му съответства на разпоредбата на чл.38 от ЗДОИ не е налице основание за неговата отмяна по чл.146, т.2 АПК. Ясно е кой орган го е издал, по кое заявление и до кого е адресирано. Изложени са мотиви за формирания отказ, от които заявителят е разбрал причините, поради които е направен.

В хода на проведеното административно производство не се твърди и не се установи да са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

Съдът счита обаче, че процесният отказ по е постановен в несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

Правото да се търси и получава информация е конституционно признато в чл.41, ал.1 и ал.2 от Конституцията на Р България, като това право обхваща и корелативното задължение на държавните органи да осигурят достъп до общественозначима информация, изключая нормативно уредените ограничения на правото. В действащото законодателство са предвидени различни правни средства за достъп до информация в зависимост от произхода, съдържанието и значението на информацията за правните субекти. Един от правните способи за упражняване на конституционното право на достъп до информация е регламентиран в ЗДОИ. Съгласно чл.4, ал.1 ЗДОИ

всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. Съответно, в разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществената информация по смисъла на този закон е дефинирана като всяка информация, свързана с обществения живот в РБългария и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В чл.9, ал.1 от ЗДОИ е регламентирано, че обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна, като в чл.10 и чл.11 ЗДОИ са дадени легалните дефиниции на понятията "официална обществена информация" и "служебна обществена информация" и е определен предметния обхват и съдържанието на видовете обществена информация по ЗДОИ. По смисъла на чл.10 от ЗДОИ "официална обществена информация" е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а съгласно чл.11 от ЗДОИ "официална служебна информация" е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. В разпоредбата на чл.3 от ЗДОИ са определени кои са задължените субекти за предоставяне на достъп до обществена информация - държавни органи, органи на местното самоуправление, публичноправни субекти и т.н., които създават или съхраняват обществена информация. Със ЗДОИ е създадена и правна гаранция за упражняване на конституционно признатото право на гражданите на достъп до информация по чл. 41 от Конституцията на РБългария, като е регламентирано, че решенията на задължените за предоставяне на достъп до обществена информация лица и за отказ за предоставяне на достъп до такава информация, подлежат на съдебно-административен контрол по реда на АПК /чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ/.

При анализа на посочената по-горе нормативна регламентация следва извода, че във всеки един случай при извършване на преценка дали за даден субект съществува законово регламентирано задължение за предоставяне на достъп до информация по реда и на основание ЗДОИ, е необходимо да се установи кумулативното наличие на три предпоставки, а именно: 1. Субектът, до който е направено искането, да е задължено лице по смисъла на чл.3 ЗДОИ; 2. Информацията, която се иска, да представлява официална обществена информация или служебна обществена информация по смисъла на чл.10 и чл.11, вр. чл.2, ал.1 ЗДОИ и да се създава или съхранява от органа, сезиран със заявлението за достъп до информация и 3. в друг закон да не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на исканата информация. Посочените предпоставки представляват юридически факти, които пораждат компетентността /правото и задължението/ на органа, сезиран с искане за предоставяне на достъп до обществена информация по ЗДОИ, да се произнесе с индивидуален административен акт по направеното искане /с решение за предоставяне на достъп до обществена информация или за отказ за предоставяне на достъп обществена информация/.

Безспорно административният ръководител на съд, в случая на Софийски районен съд е задължено лице по смисъла на чл.3 ЗДОИ. Същият е задължен да предоставя обществена информация по смисъла на чл.10 и чл.11, вр. чл.2, ал.1 ЗДОИ, даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на

съответния съд. В случая исканата информация относно броя на образуваните дела по жалби на „Топлофикация София“ ЕАД в СРС срещу физически лица, както е прието и в оспореното писмо, има характеристиките на обществена и служебна информация, съгласно чл.2, ал.1, вр. чл.11 и чл.17 ЗДОИ, тъй като се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по подов дейността на съда и неговата администрация. СРС, като орган на съдебната власт въвежда и да обработва данни относно страните по образуваните производство като част от дейността по администриране на делата. Спорният въпрос е, дали след като не събира и не води статистика относно броя и видовете дела, заведени от конкретна страна срещу конкретен вид лица в съдебния процес следва да предостави исканата информация или може на това основание да откаже. Основанията за отказ да се предостави искана информация са регламентирани в чл.37, ал.1 ЗДОИ и в случая задълженият субект не се позовава на нито едно от тях. Съдът намира, че съображението, че исканите сведения и данни не съществуват в обобщен вид, а предстои да бъдат синтезирани с оглед заявлението, в конкретния случай не обосновава постановения отказ, тъй като исканата информация, е налична при сезирания орган, поради факта, че се въвеждат и се обработват данни относно страните по образуваните производства като част от дейността по администриране на делата. Със процесното заявление за достъп до обществена информация не се иска създаване на нова информация, която да съдържа мнение, оценка или становище на задължения субект във връзка със съхранявана при него информация, а напротив – предоставяне на съхранявана при органа информация, касаеща вече образувани дела в посочения период. В тази връзка обобщаването на данни от съществуваща документация, за да се предостави информацията за това колко дела са образувани по посочения в заявлението критерий не изисква създаването на качествено нов (по съдържание) документ като носител на информация, а само систематизирането на вече съществуваща такава информация.

Предвид това и след като информацията е обществена, създава се и се съхранява при задължения субект и друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на исканата информация, следва извода, че за ответника е възникнало задължение да я предостави на заявителя.

По тези съображения съдът намира, че подадената жалба се явява основателна и процесното писмо следва да бъде отменено изцяло като незаконосъобразно. Преписката следва да се върне на административния орган за ново произнасяне по подаденото от Я. Д. Ц. заявление с вх. №29005319/19.07.2022 г. При постановяване на административния акт задълженият субект следва да има предвид, че исканата информация подлежи на предоставяне от страна на ответника, за което следва да обобщи данните от съществуващата документация, касаеща въведени и обработени данни за делата, посочени в заявлението и съобразно получените резултати да се произнесе с мотивирано решение по постъпилото заявление.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски. От доказателствата по делото в тази насока е видно, че същият е заплатил държавна такса в размер на 10 лева и адвокатски хонорар в размер на 500 лева, платен в брой при депозиране на жалбата в съда при подписване на приложения по делото договор за правна защита и съдействие. Предвид това Софийски районен съд, чийто ръководител е издал отменения акт следва да бъде осъден да заплати разноски на оспорващия в общ размер от 510 лева. Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК Административен съд –

София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказа на Председателя на СРС да предостави достъп до исканата от Я. Д. Ц. от [населено място] със Заявление вх. №29005319/19.07.2022 г. обществена информация, обективизиран в Писмо изх. №9002123/04.06.2022 г.

ИЗПРАЩА преписката на Председателя на Софийски районен съд за за ново произнасяне по подаденото от Я. Д. Ц. заявление за достъп до обществена информация вх. №29005319/19.07.2022 г., в 14-дневен срок от получаване на решението, съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Софийски районен съд да заплати на Я. Д. Ц. от [населено място] деловодни разноски в размер на 510 /петстотин и десет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: